

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Ὁχι μονάχα –

ἐσὺ καὶ τὴν ψυχὴ σου ἔχεις πουλημένη γιὰ τὸ χρῆμα.

ΦΥΛΙΑΚΑΣ

Ἀλίμονο –

τί φοβερὸ νὰ 'σαι κριτῆς

καὶ νὰ 'χεις λάθος κρίση.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Κάνουμε πνεῦμα τώρα καὶ μὲ τὴν κρίση.

Κοίτα καλά

ἂν δὲ μοῦ φανερώσετε τοὺς δράστες

θὰ 'χετε νὰ τὸ λέτε τί συμφορὲς κουβαλᾶνε

τὰ στραβὰ λεφτά.

ΦΥΛΙΑΚΑΣ

Μακάρι καὶ μὲ τὸ παραπάνω νὰ βρεθεῖ.

Ὅμως πιαστεῖ ἢ δὲν πιαστεῖ

κι αὐτὸ θὰ τὸ ζυγίσει ἡ τύχη –

ἐμένα πάντως ἐσὺ δὲ θὰ μὲ δεῖς ποτέ σου νὰ ξανάρχομαι.

Μιᾶς κι ἀνέλπιστα

καὶ δίχως νὰ τὸ περιμένω γλίτωσα

χρωστάω στοὺς θεοὺς μεγάλη χάρη.

ΧΟΡΟΣ

Πολλὰ πράγματα εἶναι πάνω ἀπ' τὶς δикές μου δυνάμεις
κανένα ὅμως δὲν ἔχει τὰ φερσίματα τοῦ ἀνθρώπου
τὸ νὰ 'σαι ἄνθρωπος εἶναι τὸ πιὸ ἀπλησίαστο ἀπ' ὅλα.

Καὶ παίρνει τὸ δρόμο τῆς θάλασσας
ποὺ ἀφρίζει ἀστημένα στὸν χειμωνιάτικο νοτιά
κι ἀνοίγεται πέρα μακριὰ
μέσα ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὶς χαράδρες τῶν κυμάτων.

Καὶ τῇ θεᾷ τὴν ὑπέρτατη
τὴν ἄφθαρτη τὴν ἀκούραστη Γῇ
τὴν καταπονάει μὲ τ' ἄλετρι
χρόνο τὸ χρόνο, πάνω κάτω τὴν ἀυλακώνει καὶ τῇ σκάθει
μὲ ζωντανὰ ποὺ κρατᾶνε ἀπὸ τ' ἄλογο.

Καὶ τὰ σμάρια τῶν πουλιῶν ποὺ πετᾶνε ἐλαφρὰ
καὶ τῶν ἀνήμερων τῶν ἀγριμιῶν τοὺς κόσμους
καὶ τὰ θρέμματα τῶν θαλασσινῶν νερῶν
ὅλα ξέρει ὁ τετραπέρατος ὁ ἄνθρωπος
νὰ τὰ τυλίγει μὲ μιὰ κλωστή ποὺ τὴν πλέκει σὲ δίχτυ
καὶ τὸ ἐρμηικὸ ἀγρίμι τῶν βουνῶν τὸ νικάει μὲ δόλο
καὶ ὁλόγυρα ξέρει νὰ βάζει ζυγὸ
στὸν πυκνόμαλλο λαίμῳ τοῦ ἀλόγου
καὶ στὸν βουνίσιο ἀκάματο ταῦρο.

Βρῆκε στὰ βάθη του γλώσσα μὲ λέξεις
σκέψη ἀνεμόδαρτη
καὶ ὀρμέμφυτα νόμων ποὺ δημιουργοῦν πολιτεῖες
βρῆκε τὸν ἑαυτό του μὲ τὸ μόχθο του
ὁ ἄνθρωπος δίδαξε στὸν ἑαυτό του τὸν ἄνθρωπο
καὶ τὰ βέλη τῆς ἄγριας παγωνιάς ποὺ τοῦ στέλνει ὁ καιρὸς
καὶ τίς σαῖτες τῆς πυκνῆς βροχῆς νὰ γλιτώνει –
Σὲ ὅλα βρίσκει μιὰν ἔξοδο
τὸ αὖριο δὲν εἶναι γι' αὐτὸν ἀδιέξοδο·
μόνο ἀπ' τὸν Ἄδη
δὲν ἔχει τρόπο νὰ ξεφύγει
κι ἂς ἔχει κατορθώσει νὰ ξεγλιστράει ἀπὸ ἀρρώστιες ἀγιάτρευτες.

Κι ἐνῶ ἔχει τὴν ἐξυπνάδα νὰ μηχανεύεται
τέχνες ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίζει
πότε σπρίθει στὸ κακὸ
ἄλλοτε πάλι στὸ ἀγαθό.
Ὅταν σέβεται τοὺς νόμους τῆς γῆς
καὶ τ' ὀρκισμένο δίκιο στοὺς θεοὺς
ὕψώνεται πάνω ἀπ' τὴν πόλη
δὲν ἔχει πόλη
ὅποιος μολυνθεῖ μὲ τὸ θράσος νὰ μὴ διαλέγει τὸ καλὸ.
Ποτέ του νὰ μὴν ἔχει θέση μὲς στὸ σπίτι μου

κι ἡ γνώση του ποτὲ νὰ μὴ φυτρώσει στὶς βραγιές τῆς γνώσης μου
ὅποιος κι ἂν εἶναι αὐτὸς ποὺ κάνει τέτοια ἔργα.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θεῖκὸ παράδοξο
σαστίζει ὁ νοῦς μου
νὰ τ' ἀρνηθῶ;
καὶ πῶς;
Αὐτὸ τὸ κορίτσι
δὲν εἶναι ἡ Ἀντιγόνη ποὺ γνωρίζω;
Ἄ δυστυχημένη κόρη τοῦ Οἰδίποδα
τοῦ δυστυχημένου ἀνθρώπου –
τί συμβαίνει;

Ὅχι δὲ φαντάζομαι νὰ σὲ φέρνουν ἐδῶ
γιατὶ ἀθέτηρες τοὺς νόμους τοῦ βασιλιᾶ;
Ὅχι δὲ φαντάζομαι νὰ σὲ πιάσανε
πάνω σὲ καμιὰ τρέλα;

ΦΥΛΑΚΑΣ

Νὰ τὴν ἐκείνη ποὺ ἔκανε τὴ δουλειά.
Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι.
Τὴν πιάσαμε νὰ τὸν θάβει.
Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Κρέοντας;

ΧΟΡΟΣ

Νὰ πάνω στὴν ὥρα